

17 JANUARI 2010 – TWEEDE ZONDAG DOOR HET JAAR

EERSTE LEZING

JESAJA 62, 1-5

Om wille van Sion mag ik niet zwijgen, ter wille van Jeruzalem mij niet stilhouden. Want als de zon zal haar gerechtigheid stralen, haar heil branden als een fakkel. De volkeren zullen uw gerechtigheid aanschouwen, alle koningen uw glorie zien en men zal u een nieuwe naam geven, een naam door de Heer bedacht. In de hand van de Heer zult gij een flonkerende kroon zijn, in de hand van uw God een koninklijke diadeem.

Gij zult niet meer heten: 'de Verlatene', uw land niet meer: 'Woestenijs'; maar gij zult heten: 'Mijn Welbehagen', uw land: 'Gehuwde'; want in u heeft de Heer zijn behagen gesteld en uw land wordt Hem ten huwelijk gegeven.

Zoals een jongen zijn meisje trouwt, zal Hij die u opbouwt, u trouwen; en zoals een bruidegom zich verheugt in zijn bruid, zal uw God zich verheugen in u.

TWEEDE LEZING

EERSTE BRIEF AAN DE KORINTIERS

12, 4-11

Broeders en zusters,

Er zijn verschillende gaven, maar slechts één Geest. Er zijn vele vormen van dienstverlening, maar slechts één Heer. Er zijn allerlei soorten werk, maar er is slechts één God die alles in allen tot stand brengt.

Maar aan ieder van ons wordt de openbaring van de Geest meegedeeld tot welzijn van allen. Aan de een wordt door de Geest een woord van wijsheid gegeven, aan een ander een woord van kennis krachtens dezelfde Geest, aan een derde door dezelfde Geest het geloof. Aan weer anderen schenkt de ene Geest gaven om ziekten te genezen, om wonderen te doen, de gave van profetie, de onderscheiding van geesten, velerlei taal of vertolking ervan.

Maar alles is het werk van een en dezelfde Geest, die aan ieder zijn gaven uitdeelt zoals Hij het wil.

EVANGELIE

JOHANNES 2, 1-12

In die tijd was er een bruiloft te Kana in Galilea, waarbij de moeder van Jezus aanwezig was. Jezus en zijn leerlingen waren eveneens op die bruiloft uitgenodigd.

Toen de wijn oprakte zei de moeder van Jezus tot Hem: „Ze hebben geen wijn meer.” Jezus zei tot haar: „Vrouw, is dat soms uw zaak? Nog is mijn uur niet gekomen.” Zijn moeder sprak tot de bedienden: „Doet maar wat Hij u zeggen zal.”

Nu stonden daar volgens het reinigingsgebruik der joden zes stenen kruiken, elk met een inhoud van ongeveer honderd liter. Jezus zei hun: „Doet die kruiken vol water.” Zij vulden ze tot bovenaan toe. Daarop zei Hij hun: „Schept er nu wat uit en brengt dat aan de tafelmeeester.” Dat deden ze. De tafelmeeester proefde van het water dat in wijn veranderd was. Hij wist niet waar die wijn vandaan kwam, maar de bedienden die het water geschept hadden, wisten het wel. Zodra hij geproefd had riep hij de bruidegom en zei hem: „Iedereen zet eerst de goede wijn voor en wanneer men eenmaal goed gedronken heeft de mindere. U hebt de goede wijn tot nu toe bewaard.”

Zo maakte Jezus te Kana in Galilea een begin met de tekenen en openbaarde zijn heerlijkheid. En zijn leerlingen geloofden in Hem.

Daarna daalde Hij af naar Kafarnaüm, Hijzelf en zijn moeder, de broeders en zijn leerlingen; maar zij bleven daar slechts enkele dagen.

Schriftlezingen © Katholieke Bijbelstichting 's Hertogenbosch, www.bijbel.net

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

— Kris DEPOORTERE —

Het vat (van de liefde) is af

MAAK DAT NU EENS MEE op een huwelijksfeest! De chef van het restaurant komt zeggen: „Het spijt me, mevrouw, meneer, maar het vat is af. Er is geen wijn meer. Ik kan er echt niets aan doen. Op is op.” Evangelist Johannes vertelt dat dit in Kana gebeurde. Maar aan het einde van het verhaal is alles weer in orde. Maria, de moeder van Jezus, had het gehoord en ze vertelde het aan Jezus en die veranderde water in wijn.

Zo'n simpel mirakeltje? Neen, bij Johannes gaat het steeds om iets diepers. We mogen niet bij het 'verhaaltje' blijven staan. Johannes vertelt zeven mirakels van Jezus. Hij bestempelt ze trouwens niet als 'mirakels', maar als 'tekens', tekens van Gods reddende tussenkomst door Jezus én via andere mensen.

Wat zou Johannes dan willen be-teken-en met dit verhaal? Dit bijvoorbeeld: een huwelijk dat verwatert. Of het parochieleven dat verflauwt. Och, laten we het voorbeeld van een huwelijk nemen. Maar het gaat ook over andere relaties en groepen mensen, waar het kaarsenpitje van het leven langzaam dooft.

Emma en Noah (de populairste voornamen in 2009) zijn twaalf jaar getrouwd. Het liep allemaal goed. Ze hebben drie kinderen, een huis met een tuin en witte rozen, een Citroën C3 Picasso, enzovoort. Perfect? Van buiten. Maar van binnen 'raakt de wijn op'. Ze zijn een beetje uitgekeken op elkaar. Neen, er is geen 'andere', maar ze zijn elkaar zo gewoon geraakt. En plotseling is het zover, de wijn is op. De brandstof van hun relatie is verbruikt. De teller staat op nul.

Er is gelukkig – al lang – een Maria in hun leven gekomen, gaandeweg. Een goede vriendin, een beetje de 'moeder' van hun huwelijk. Ze werd gevraagd als getuige bij hun huwelijk, maar ze had geantwoord: „Ja, graag, als ik dit serieus mag doen.” Maria of Mario, om het even, het is iemand aan wie ze zich hebben 'laten kennen'. En Maria 'kent' Emma en Noah na al die jaren. Ze is zo begaan met hen, dat ze niet kan zwijgen. Ze legt de wonde bloot: „Het vat is af. De vreugde is weg. De spontaneïteit is voorbij. Het is routine geworden. Véeel – te veel – water in de wijn.” Maria's moederliefde kan zulke mooie relatie tussen Emma en Noah niet laten verwateren. Dat is haar diagnose. En ze vertelt het aan Emma en Noah. Amen en uit?

Neen, voor Maria is het nooit 'amen en uit'. Ze zegt het aan Jezus, in haar gebed: „Jezus doe toch iets! Het was zo mooi tussen Emma en Noah. En dat gaat nu kapot.” Maar het is net alsof God het zich niet aantrekt. „Wat wil je van Mij?”, zegt Jezus tot zijn moeder Maria in Kana. Of: „Waarom val je Mij daarmee lastig? Ik ben meer bekommerd om de oorlog in Afghanistan.” Oef, even slikken. Ja, het lijkt er vaak op dat we van God geen gehoor krijgen. Dus toch: amen en uit?

Niet voor Maria! Ze slikt, maar ze doet verder. Ze spreekt de kelners aan in Kana: „Vul zes kruiken met water!” Normale kelners zouden antwoorden: „Wie bent u, madame? U heeft hier niets te bevelen! En er is hier geen kraantje. Zes kruiken water vullen, dat betekent naar de bron gaan en sjouwen”. Of: „Wij, vrienden van Emma en Noah, zijn geen gezinstherapeuten. Wij kunnen daar niet in tussenkomen. Dat is hun zaak.”

Maar deze kelners antwoorden dat niet. Ze weten dat ze die crisis niet kunnen oplossen in Emma en Noahs plaats. Ze kunnen geen vaten wijn maken. Maar ze doen wat ze wél kunnen. Ze gaan naar de bron en ze vullen de kruiken met water. Ze geven wat ze kunnen geven, ook al is dat maar water. Maria verwoordt de diagnose: „Het vat is af.” Ze bidt, maar krijgt niet meteen gehoor. Maria doet voort en ze spreekt hulpverleners aan. Die doen onverwacht net ietsje meer dan hun uurrooster toelaat: ze lopen naar de bron. Naar de bron of naar de Bron-met-een-hoofdletter?

En dan houdt God het niet meer uit. Tegen zoveel gratis liefde van Maria en van de kelners is Jezus niet opgewassen. Jezus komt tussen en – waarschijnlijk niet zo plots, maar heel stilletjes – krijgt het water de kleur en de smaak van wijn. Nieuw leven. Vernieuwde liefde.

Dieu a besoin des hommes. Het is de titel van een film uit de vorige eeuw (naar het boek van Henri Queffelec, *Un recteur de l'Île de Sein*. Schitterend, over een eiland in Bretagne, waar geen priester meer is en een lekenpastor de taak overneemt). God heeft mensen nodig: Marias én kelners om anderen te helpen. Ze doen net ietsje meer dan ze moeten doen, uit liefde. En dan doet God de rest. Gegarandeerd.